

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἰουνίου δεκάτη κι' ἐννάτη
καὶ τὸ κράτος τυφῶν συνταράττει.

Πρὸς Θηβαίους Φαδουλῆς, πολεμάρχος εὐσταλῆς.

Κρίμα ποῦ πόλεμος δεινὸς ἐδῶ δὲν ἐξερράγη
γιὰ νὰ τρομάξῃ ἡ Χάγη.

Κρίμα ποῦ δὲν ἐκράξαμεν ἀνὺν ἀνερρίφθ' ὁ κύβος,
κρίμα ποῦ δὲν ἐφώτισε σωροὺς νεκρῶν ὁ Φοῖβος,
κι' οὔτε ἦγλ' ἄστας κορυφὰς τοῦ θεοῦ Κιθαιρῶνος
οἱ βρόντοι δὲν ἀντήχησαν περιφανοὺς ἀγῶνος.

Κρίμα ποῦ πάλιν κάτι τι
δὲν ἔμπορεσε νὰ γίνη,
κρίμα ποῦ πάλιν μισητὴ
ἐπαγιώθ' εἰρήνη,
κι' ἀνοίξανε τὰ μαγαζιά κι' ἡ καθεμιὰ λοκάντα
κι' ἡσύχασαν τὰ πάντα.

Κρίμα ποῦ δὲν ἐκρούσαμεν τὰς παλαιὰς ἀσπίδας,
κρίμα ποῦ δὲν ἔξεφύτρωσε κανένας Πελοπίδας,
κρίμα ποῦ τόσοσ πάταγος ἔπῃγε χαμένος ἔτσι
κι' οὔτ' ἄντερα δὲν ἴδαμε νὰ γίνουν κοκορέτσι.

Κρίμα ποῦ τὰ ρουθούνια μας μπαροῦτι δὲν ἐμύρισαν
κι' οὔτε κανένας Καπανεύς μὲ κεραυνὸν ἐβλήθη,
κρίμα ποῦ ἑστὰ κονάκια τῶν εἰρηνικῶς ἐγύρισαν
οἱ Θεσπιεῖς, οἱ Πλαταιεῖς, καὶ Ταναγραίων πλήθη.

Κρίμα ποῦ πάλιν ἔτυχε ἑστὸ γένος εὐκαιρία
ν' ἀναστηθῇ περίδλεπτος προγόνων ἱστορία,
κι' ἀδίκως τὴν ἀφήσαμε ἑστὰ κούφια νὰ περάσῃ,
κρίμα ποῦ πάλιν ὁ Στρατὸς δὲν ἔμπορεσε νὰ δράσῃ.

Κρίμα ποῦ δὲν ἐκτύπησαν τῶν ἀπειθῶν τὰ στίφη
στρατοὶ πεζῶν κι' ἵππεων,
κρίμα ποῦ δὲν κατέθεσαν αἱματωμένα ξίφη
ἑστὸν Δία τὸν Τροπαῖον.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσοῶδες μὲς ἑστὸν ψεύτη τὸν ντοῦνιᾶ

Ἐξακόσα κι' ἐξήντα κι' ὀκτώ,
Παρλαμέντου καμίνι φρικτό.

Κρίμα ποῦ δὲν εἰμπόρεσε νὰ γίνη ρεμπελιὸ
καὶ κόσμου μακελειὸ,
κρίμα ποῦ δὲν ὠρμήσαμεν εἰς αἵματος κραιπάλην
κι' οὔτε συγχρόνους Πλαταιεῖς δὲν ἴδαμεν σφαγέοντας,
κρίμα ποῦ δὲν ἐκάλεσαν πρὸς πόλεμον καὶ πάλιν
τῆς ἐφεδρείας τὰς σειρὰς καὶ τοὺς ἀπαλλαγέντας.

Κρίμα ποῦ τὰ τσερβέλα μας ἔφανῃκαν κάπως φρόνιμα
κι' οἱ κάτοικοι τῆς φίλης γῆς
ἐδείχθησαν νομοταγεῖς,
κι' ἀπεκοιμήθη σὰν καὶ πρὶν τὸ τοῦ πολέμου φρόνημα.

Κρίμα ποῦ καταισχύναμεν τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας
καὶ πλιάτσικα δὲν ἔπῃραμε καὶ Ταναγραίας κόρας,
μήτε κραυγὰς ἠκούσαμεν ἀλυσσοδέτων δούλων,
καὶ μήτε μ' ἐξαλλὸν θυμὸν
αὐτοπροσώπως καθ' ὕμῶν
ὁ Κόντες δὲν ἐστράτευσε μεθ' ὅλων τῶν Συμβούλων.

Κρίμα ἑστὸς χρόνους μας αὐτοὺς
τοὺς εὐτυχεῖς καὶ ζηλευτοὺς,
ποῦ πόλεμον ἐμφύλιον δὲν ἴδαμεν μακρὸν
μὲ ρώμην εὐεξίας,
κρίμα ποῦ δὲν ἐπάτησε σὲ πτώματα νεκρῶν
κι' ὁ φλέγων Εὐταξίας.

Κρίμα ποῦ δὲν ἠλώθησαν προχώματα καὶ φρούρια,
κρίμα ποῦ δὲν ἠκούσθησαν λητμονήμενα θούρια
δαιμονολήπτων ἀοιδῶν κι' ἀρηϊφίλου Μεῦσης,
κι' οἱ τῶν Θηβαίων γηγενεῖς
δὲν ὠρμησαν ὡς ἐμμανεῖς
κατὰ τῆς πρωτεύουσας.

Κρίμα ποῦ δὲν ἐτίναξαν ἐπάνω τῶν ἀέρων
τὴν χάβραν τῶν πατέρων,

ὅπου ὅσας ἑδρας ὑπνητοὺς τοὺς ἔβρισκε τὸ ἡμέρωμα
καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν Βουλὴ με μούτρα γιὰ σιδέρωμα.

Κρίμα ποὺ λόχος ἱερὸς, προάγγελος δλέθρου,
δὲν ἐξεστράτευσε λυσσῶν κατὰ τοῦ πολυέθρου,
καὶ τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν γενναῖοι πατριῶται
δὲν τρώμαξαν σὰν τότε,
ποῦ μὲ τρομάρας τούρτουρα καὶ μούτσουνα σὰν θεῖαφι
μὲς ὅτ' ἀκονιστέφανα τῆς Ἀττικῆς ἐδάφη
ἐπρόσμεναν τὸν κύρ Ἐτέμ με τὸν Σειφουλάχ
καὶ πηλαλῶντας ἐσκουζαν «Βοήθησον Ἀλλάχ».

Κρίμα ποὺ πάλιν ἀπρακτοὶ πολλοὶ Θηβαιομάχοι
θ' ἀστράψουν ὅτ' ἀ σάλονια,
κρίμα ποὺ δὲν θὰ φορτωθῇ κι' ὁ σβέρκος των κι' ἡ ράχη
μ' ὀλόχρυσά γαλόνια.

Κρίμα ποὺ μᾶς ἐχάλασαν οἱ συνετοὶ τὰ πιάνα,
κρίμα ὅτ' οὗς τόσοις μας σκοποῦς,
κρίμα ποὺ μόνον ὁ παπποῦς
γιὰ τοὺς πολέμους φαίνεται πῶς εἶναι πρώτη μάνα.

Κρίμα ποὺ δὲν ἔμπορέσαμε δι' ἀλληλοσφαγῆς
τὸ στίγμα ν' ἀποπλύνωμεν ἐκείνης τῆς φυγῆς,
ποῦ δὲν μᾶς ἔϋπνησαν ξανά
μεγάλα γεγονότα,
καὶ μὲς ὅτ' ἡλιο τραχανᾶ
θ' ἀπλώσωμε σὰν πρῶτα.

Καὶ πάλιν τάξις ἄρχισε καὶ μοῦχλα νέας σήψεως
κι' ἐκδίδουν Ἀντεισαγγελεῖς ἐντάλματα συλλήψεως.

Καὶ πάλι σάχλα δυνατὴ,
πίσω γυρίζουν οἱ στρατοὶ,
πάλι τὸ κράτος φαίνεται νερόβραστο καὶ κρύο,
γυρίζει κι' ὁ Παππαχατζῆς με τὸ λεωφορεῖο.

Κι' ἐγὼ τὴν σπάθην ἀνασπῶ κατὰ τῶν ἀλλοφύλων
κι' ὅπως ὁ Κρέων προσφωνῶ τὴν γῆν τῶν ἐπταπύλων.
Ἄνδρες, τὰς Θῆβας οἱ Θεοὶ χειμάσαντες μεγάλως
τὰς ὤρθωσαν καὶ πάλιν,
καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκόπασεν ὁ σάλος
πρὸς λύπην μας μεγάλην.

Καὶ κάθε ρήτωρ σιωπᾷ καὶ κάθε δικηγόρος
καὶ τῆς Ἑλλάδος ὁ Στρατὸς εἰσῆλθε νικηφόρος,
καὶ δάφνας δρέπων ἀσφαλῶν θριάμβων καὶ βεβαίων
ἀμαχητὶ κατέκτησε τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων.

Καὶ τώρα διὰ πορείων ἀκόπων κι' ἀζημιῶν
εἰρήνην ἐξησφάλισαν,
ἑδραὶ Βουλῶν, ἑδραὶ Νομῶν καὶ Πανεπιστημίων
τὴν ἑδραν μας ἐξάλισαν.

Ὡ τᾶξεως νομοταγοῦς κι' εἰρήνης ἀηδία,
ποῦ δὲν ὕφονετ' ἕνα κἄν στασιαστοῦ ματσουκι,
κι' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς μαχῶν περικλεῆ πεδία
θὰ ὀδῶ τὰ Παληοκούντουρα, θὰ ὀδῶ τὸ Κρικεοῦκι.

Ἄγῶν, ὦ συμπολίται,
κανεῖς δὲν ἀπειλεῖται,
μπαροῦτι δὲν βρωμᾷ,
μὲ κλάδον ἰκετήριον
στὸν Κόντη μας τὸν κύριον
προσέλθετε σιμά.

**Χορὸς ἐκ βοῶντων
Θηβαίων γερόντων.**

Πατρίς τοῦ Δαούτη,
μεγάλῃ τὸ πάλαι
κι' εἰς δόξαν κι' εἰς πλούτῃ,
τοὺς πόνους σου ψάλλε.

Ἡγέρθῃς με στόνους
τὸ πρέπον νὰ πῆς,
μὰ δέχεσ' εὐζώνους,
φαντάρους κι' ἱππεῖς.

Σὰν πρῶτα θὰ μείνης
πατρίς Πελοπίδα,
πῶς ἑδρά θὰ γίνῃς
μὴν ἔχῃς ἐλπίδα.

Καθένας ἄς κλαίῃ
σιγῶν ὡς μουγγὸς
τὰ πρῶτα τὰ κλέη,
τὴν γῆν τῆς Σφιγγός.

Ποῦ Πίνδαρος ἕνας
ἐκείνων τῶν χρόνων,
νὰ ψάλλῃ τὸν πόνον,
τὸν σείοντα φρένας;

Ποῦ στίχος σπονδεῖος
καὶ τρέχων τροχαῖος;
ποῦ Λαῖος διὸς
κι' Οἰδίπους ἀρχαῖος;

Ὡ κλέη χαμένα!
ὦ γῆ Λαβδακίδῃ,
θὰ κύψῃς αὐχένα
ἐμπρὸς στὸν Μπουφίδῃ.

Τὰ πρὶν μεγαλεῖα
οἱ νᾶνοι χλευάζουν,
καὶ μὲς ὅτ' ἀ σχολεῖα
φαντάροι κουρνιάζουν.

Ἐμπρὸς μας ἡ μέση
εὐζώνων λυγίζει,
τὸ κόκκινο φέσι
παντοῦ κοκκινίζει.

Κρημνίζεται τρίπους
Σφιγγὸς εὐπρεπῆς,

Ὁ Κόντης ἐκστρατεύει
χωρὶς νὰ χωρατεύῃ.

Ὅτ' ἀ χάνια τοὺς ἱπποὺς
παστρεύουν ἱππεῖς.

Ὁ χόλος κι' ἡ μῆνις
θὰ πᾶν τοῦ κακοῦ,
ὅτ' ἐλὸς θὰ μείνης
στρατῶν ἱππικοῦ.

Ὡ χρόνοι χρυσοὶ
σδυσιμένων πυρσῶν
καὶ δάδων καὶ γλόμπων,
ὁ Κόντης μισεῖ
ἀκράτων γλωσσῶν
μεγάλαυχον κόμπον.

Καὶ ταῦτας ἀκούσας εὐθὺς κατ' αὐτῶν
ἐκπέμπει Στρατὸν,
καὶ τρέμουν οἱ κάμποι
εἰς ἕνα του νεῦμα,
κι' ἀτάραχον λάμπει
τῆς Δίρκης τὸ ρεῦμα.

Φασ.—

Ὁ Κορριάτης μας δρᾷ
μὲ πολὺ νταϊλίκι,
πλὴν μᾶς ἦλθε φαιδρὰ
μεγαλάνυμος νίκη.

Κι' ἐστεμμένοι με κλώνους
ἐλαίας χλωροῦς,
ἀσπασθῶμεν εὐζώνους
κι' ἱππεῖς στιβαροῦς.

Περίελθωμεν δλην
τὴν εὐάρματον πόλιν,
καὶ βομῶς κι' Ἑκκλησίας
μὲ σπονδὰς καὶ θυσίας.

Καὶ κατόπιν ριφθῶμεν με δρᾶσιν γενναίων
ὅτ' ἀς κλεινὰς τὰς Ἀθήνας, ὅτ' Ἀρμῆν τὴν νέαν,
τὴν ἐστὶν τοῦ γένους,
τὴν μητέρα τῶν Γράχων,
κι' ἀναπέμφωμεν αἶνους
πρὸς τὸν Ἰακχὸν Βάκχον.

Κι' ἀναμέλψωμεν ὕμνους πρὸς τὸν Κόντε τὸν διόν,
ποῦ κρατῶν ὑπὸ μάλης τοὺς σωροὺς τῶν σχεδίων,
καὶ πατάξας με χάριν
καὶ γλυκύτατον στόμα
τὸν Θηβαῖον τὸν Ἄρην
εἰς τὰ σπάργαν' ἀκόμα,
τῆς εἰρήνης ἐφάνη κρατερὸς Πελοπίδας,
καὶ δραμῶν ὡς δρομᾶς
διασώζει Θηβαίους, διασώζει Μπουφίδας,
διασώζει κι' ἐμᾶς.

Ὁ Περικλῆς ὁ πλήρης ἀναιδεῖας
ὡς ἄγγελος ἀρχαίας τραγωδίας.

Περ.— Ὡ σεῖς Ἀμφίονος ἀστοὶ καὶ τέκνα Κάδμου λάλα,
εὐτυχῶν ἀγγέλματα θ' ἀκούσετε μεγάλα.
Τὴν θλίψιν ἀποβάλετε προσώπου σκυθρῶποῦ
κι' ἄς ἀντηχήσῃ σήμερα χαρμόσυνος φωνή,

εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς θ' ἀνήκη τοῦ λοιποῦ
τῶν στρατηγῶν καὶ ποιητῶν ἡ μήτηρ ἡ κλεινή.

Ὡ σεις Ἀμφίονος ἄστοι περίδοξοι καὶ πάγκαλοι,
χρυσᾷ μαντάτα φέρνω
πῶς ὑπεγράφ' ἡ σύμβασις τοῦ Μάτσα καὶ τοῦ Βλάγκαλη
μαζί με τὸ Κουβέρνο.

Νάτα τάθνατα νερά, τὰ τρισευλογημένα,
παφλαίζουν ἀφρισμένα.
Βλαστήσεως κι' ἀκμῆς καιρὸς,
τῶν διψασμένων ὁ χορὸς
πηγὴν εὗρηκε τῆς ζωῆς καὶ σωτηρίας θύραν
κι' ἐμπρὸς καὶ πίσω τὰ νερά τοὺς διψασμένους ἔπηραν.

Μᾶς ἔρχεται κι' ἡ Φενεδὸς
κι' ἡ Στυμφαλία λίμνη,
καὶ στέκει κόσμος ἐνεὸς
καὶ δὸς τοῦ ρόχθοι κι' ὕμνοι.

Ὡς ἐπαθλον μᾶς ἔρχονται ἵστοὺς τόσους μας ἰδρώτας
κι' ὥς τόσων μόχθων ἀμοιβή,
κι' ἄς κρᾶζωμεν εὐὰν εὐοὶ
πρὸς τοὺς ὕδατοδότας.

Φασ. — Φέρετέ τα τέλος πάντων τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας
ἵστην Σαχάραν τῆς εὐκλείας,
φέρετέ τα μὲς ἵστην ξέρα,
μὲς ἵστὸ διψασμένο χῶμα,
νὰ παστρέψουν κάθε λέρα,
νὰ παστρέψουν κάθε βρῶμα.

Ὡ χαρά μας, ὦ χαρά!...
νάτα, φθάνουν τὰ νερά,
νὰ λουστοῦν μεγαλουσιάνοι
καὶ βρωμιάρηδες ζητιάνοι.

Φέρτε τα νὰ τὰ σκορπίζουν ἀφειδῶς ὕδρονομεῖς,
φέρτε νὰ γελάσ' ἡ πόλις τῆς κλαιούσης εὐθυμίας,
φέρτε νὰ πλυθοῦν οἱ ρύποι τῆς ἀτίμου τῆς τιμῆς,
ὅπου χάσκει ἔμπρὸς ἵστην πάστρα τιμημένης ἀτιμίας.

Φέρετέ μας τὰ νερά
σὰν κρυστάλλι λαμπερά,
φέρτε τα κραυγὴ νὰ παύσῃ μπαξεδάνηδων ὀξεῖα
καὶ νὰ σβύσωμεν τὰ φῶτα τοῦ λογάδος Εὐταξία,
πρὶν νὰ πάθῃ δι' ἐκείνων τῶν γραμμάτων ἡ πατρίς
ἀμαυρώσεις, ὀφθαλμίας, εὐταξί λοχομοτρίς.

Φέρτε το νὰ σᾶς χαρῶ
τὸ πολύκροτο νερό,
γιὰ νὰ πιθοῦν οἱ φωνασκοὶ
νὰ φουσκάσουν σὰν ἄσκι.

Φέρτε τα νὰ ποτίσωμεν τὰς ἱεράς καμήλους,
φέρτε τα νὰ κινήσωμεν ἀρχαίους νερομύλους,
ἄς ἔλθουν τάφιλότιμα νὰ κινηθῇ κι' ὁ μύλος
τῆς θεῆς μας τῆς Κοντύλως.

Φέρτε νερά νὰ σβύσωμεν Ἡφαίστεια Βουλῶν,
φέρτε νερά νὰ σβύσωμεν κρατῆρας κεφαλῶν,
φέρτε νερά νὰ σβύσωμεν τὰς φλόγας τῶν πολέμων,
δι' ὧν ἐτρομάξαμεν τὴν τρέμουσαν Εὐρώπην,
δι' ὧν ὁ Κορδόναρος κατέκαυσε τὸν ΑἼμον,
τὸ Πήλιον, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Σκάρδον, τὴν Ροδόπον.

Φέρτε νερό ν' ἀποσβεσθῇ στασιαστῶν ρητόρων
παρλάτα φλογερά,
φέρτε νερό νὰ σβύσωμεν τὴν λαύραν σπαθοφόρων
καὶ τᾶσφαιρα πυρά.

Φέρτε νερό νὰ ξεχειλᾷ τὸ κάθε μας λαγῆνι,
ν' ἀρδεύωμεν καὶ τὰ βουνά καὶ τὸν Λυκαθητὸν,
φέρτε νερά καὶ δεύτερος κατακλυσμὸς νὰ γίνη,
φέρτε νερά νὰ πῆξωμεν τοῦ Νῶε κιβωτόν.

Φέρτε νὰ πνίξῃ τοὺς Ρωμηοὺς βροχὴ κατακλυσμοῦ,
καὶ κάθε μας καμίνι
σβυσμένο ν' ἀπομείνῃ,
μὰ νὰ σβεσθῇ κι' ἡ κάμιнос τοῦ πατριωτισμοῦ,
εἰς τὴν ὁποίαν ψήνεται κάθε Ρωμηὸς κι' ἐγὼ
σὰν τὸν Σεδράχ καὶ τὸν Μισάχ καὶ τὸν Ἀβδεναγῶ.

Μᾶς ἔρχονται καὶ τὰ νερά, μακρῶν αἰώνων πόθοι,
ποῦ με τοὺς ἄλλους τοὺς κρυφοὺς μᾶς ἔποτισαν φαρμάκι,
κι' αἱ Θῆβαι καθησύχασαν, κανεῖς δὲν αἱματώθῃ,
οὐδ' ὁ Παναγιωτόπουλος ἀπὸ τὸν Ἀσημάκη.

Καὶ σκούζουν με κοάσματα συντάγματα βατράχων
πρὸς ξένους καὶ πρὸς γηγενεῖς
ὅτι δὲν ἔρρευσεν ρανίς
ἐκ τοῦ πηδῶντος αἵματος τοσοῦτων Τουρκομάχων.
Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ἵστην τὴν νηνεμίαν
πλησίασε καὶ ὤσε μου σαράντα παρὰ μίαν.

Περὶ Μακεδονίας, ὅπου θὰ κάμῃ κρότον,
ἔργον Νικολαΐδου Κλεάνθους ἐκ τῶν πρώτων,
δημοσιογραφούντος κλεινῶς ἵστὸ Βερολίνον,
κι' ἄς τὸ συνδράμουν πάντες κι' οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων.
Ἀντάξιον τῶντι γενναίας συνδρομῆς,
συνδρομητὰς εἰς τοῦτο δεχόμεθα κι' ἐμεῖς.

Τοῦ Ἰταλοῦ Στεκέτη δαφνοστεφεῖς ποιήσεις,
ὅπου παθῶν κρατῆρες καὶ φαντασίας πτήσεις,
μετάφρασις ἀρίστη τοῦ Κώστα Καιροφύλα
μὲ φθόγγους ὅπου φθάνουν μὲς ἵστῃς καρδίᾳς τὰ φύλλα.

Παρισινὸν ραφεῖον τοῦ Γεωργίου τοῦ Μπαλάσκα
ἵστῃς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐκεῖνο τὸ στενόν,
ποῦ στέκεσαι θαυμάζων καὶ με τὸ στόμα χάσκα
πρὸ τόσων ὑφασμάτων ἀρίστων κι' εὐθηνῶν.

Εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Τσόχα πάντα γέλως βασιλεύει
κι' ὁ Παντόπουλος τὸν κόσμον τὸν καλλίτερον μαζεῖ,
ὁ Παντόπουλος ἐκεῖνος, ὁ Παντόπουλος αὐτός,
ὁ τεχνίτης ὁ δεσπότης, ὁ πολὺς, ὁ λατρευτός.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἵστῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.